

บทที่ 1

ความรู้เกี่ยวกับการสำรวจและวิจัยสำหรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

การสำรวจและวิจัยหรือระเบียบวิธีวิจัยเป็นวิชาที่เกี่ยวกับการค้นหาคำตอบโดยใช้หลักวิชาการมีทฤษฎีอ้างอิง หรือหลักฐานที่น่าเชื่อถือได้ในการค้นหาคำตอบเพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขในสิ่งต่างๆหรือนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายต่างๆ การสำรวจและวิจัยหรือระเบียบวิธีวิจัยจึงเป็นวิชาที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในธุรกิจทุกประเภท หรือทุกอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในปัจจุบันรายได้หลักของประเทศต่างๆมาจากการท่องเที่ยว จึงทำให้แต่ละประเทศมุ่งเน้นและชูนโยบายในการกระตุ้นเพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว ทั้งนี้จึงต้องมีการสำรวจและวิจัย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการการท่องเที่ยว และการบริการที่ตรงกับความต้องการนักท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว ดังนั้นการสำรวจและวิจัยจึงมีความสำคัญ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องใช้ความรู้จากศาสตร์หลายๆด้าน เช่น การจัดการ การตลาด สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ฯลฯ.

1.1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการสำรวจและวิจัยทางด้านท่องเที่ยว

การสำรวจและการวิจัยทางด้านการท่องเที่ยวส่วนใหญ่แล้วเป็นการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์จึงถูกจัดไว้ในกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์แต่ถ้าเป็นการวิจัยทางด้านท่องเที่ยวเพื่อทำให้เศรษฐกิจในชุมชนนั้นๆดีขึ้น ก็จะเป็นการวิจัยทางด้านเศรษฐศาสตร์ การวิจัยทางด้านท่องเที่ยวเป็นการวิจัยเพื่อให้ได้ผลหรือวิธีการเพื่อนำมาแก้ไขหรือปรับปรุงหรืออธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ ใน การบริการ การตลาด การจัดการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์ในการพัฒนา ของภาคส่วนต่างๆที่เป็นองค์ประกอบในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวการวิจัยทางด้านท่องเที่ยวเป็นการวิจัยได้ทั้งเชิงปริมาณ หรือ เชิงคุณภาพ นอกจากนี้การวิจัยวัฒนธรรมก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยทางด้านท่องเที่ยวได้เพราะการวิจัยวัฒนธรรมเป็นการวิจัยที่อธิบายถึงสังคมและวัฒนธรรมซึ่งกลุ่มคนหรือผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียกับแหล่งท่องเที่ยวใดๆ ก็ตามก็สามารถเป็นประเด็นในการวิจัยได้ทั้งนั้นซึ่งก็เกี่ยวเนื่องกับการท่องเที่ยวทั้งสิ้น

การท่องเที่ยว ถือเป็นอุตสาหกรรมประเภทของการให้บริการ อีกทั้งการท่องเที่ยว ยังมี ความเกี่ยวเนื่องทำให้เกิด อุตสาหกรรมประเภทต่างๆ เช่น ร้านอาหาร ธุรกิจโรงแรม ร้านขายของที่ ระลึก ซึ่งก่อให้เกิด การจ้างงานในระดับต่างๆ ก่อให้เกิดการลงทุน ดังนั้นอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวจึงถือว่าเป็น อุตสาหกรรมที่สร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นอันดับหนึ่ง และเป็น อุตสาหกรรมที่ผลักดันให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น

1.2 องค์ประกอบของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

องค์ประกอบอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีองค์ประกอบหลักๆคือ

1.2.1 **แหล่งท่องเที่ยว**แหล่งท่องเที่ยว จัดเป็นอุปทานการท่องเที่ยว(Tourism Supply) แหล่งท่องเที่ยวประเภทต่างๆ เช่น แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมประเพณี แหล่งท่องเที่ยวที่ให้ความบันเทิง สวนเกษตร สวนสนุก ฯลฯ (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2540)

1.2.2 **บริการการท่องเที่ยว**บริการที่รับรองการท่องเที่ยวเป็นอุปทานประเภทหนึ่งเช่น ที่พักร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก การขนส่งนักท่องเที่ยว การแลกเปลี่ยนเงินตรา ธนาคาร บริษัททัวร์ รวมทั้งบุคลากรที่ให้บริการในภาคส่วนต่างในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1.2.3 **ตลาดการท่องเที่ยว**ตลาดการท่องเที่ยว เป็นการแสดงออกของอุปสงค์ (Tourism Demand) คือกลุ่มคนซึ่งมีความปรารถนาในการท่องเที่ยวจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง เพื่อ เข้าร่วมในกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจ หรือทำงานและพักผ่อนในเวลาเดียวกัน

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา กล่าวว่ การท่องเที่ยวมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 องค์ประกอบ คือ ทรัพยากรท่องเที่ยว ตลาดท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และทั้ง 4 องค์ประกอบมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา,2558 หน้า 4) โดยทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว การตลาดท่องเที่ยวจะทำหน้าที่ให้ข้อมูล ข่าวสารและกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจ เพื่อท่องเที่ยวเดินทางไป และการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว นั้นจะมีอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมารองรับและอำนวยความสะดวก เช่น ธุรกิจขนส่ง

ผู้โดยสาร รถเช่า ธุรกิจที่พักแรมธุรกิจร้านอาหาร และเครื่องดื่ม ธุรกิจบันเทิง ธุรกิจทัวร์และมัคคุเทศก์ ธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ธุรกิจการแลกเปลี่ยนเงินตรา ต่างๆเหล่านี้เป็นต้น

องค์ประกอบการท่องเที่ยวเหล่านี้มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกัน การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่หยุดนิ่งและมีการแข่งขันตลอด และนอกจากนี้การองค์ประกอบการท่องเที่ยวยังได้รับผลกระทบจากภาวะของโลกร่อนส่งผลให้ธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์เปลี่ยนแปลงไป ทำให้แหล่งท่องเที่ยวขาดความสมบูรณ์ของธรรมชาติจึงทำให้เกิดปัญหานักท่องเที่ยวลดน้อยลง เพื่อให้ทันกับตลาดที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและแก้ไขปัญหาต่างๆในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงต้องมีการสำรวจและวิจัยทางด้านการท่องเที่ยวขึ้นมาเพื่อรองรับการพัฒนาองค์ประกอบต่างๆและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1.3 ความหมายของ การวิจัย

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ให้ความหมายว่า การวิจัย หมายถึง กระบวนการแสวงหาความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องในสิ่งที่ต้องการศึกษา มีการเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดระเบียบ ข้อมูล การวิเคราะห์และการตีความหมายผลที่ได้จากการวิเคราะห์ ทั้งนี้เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบอันถูกต้อง (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540 หน้า 1)

นันทวัน สุชาโตสรูป การวิจัย หมายถึง กระบวนการแสวงหาข้อเท็จจริง หรือการพยายามค้นหาคำตอบ หรือหาความรู้ความเข้าใจในปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม โดยใช้วิธีการศึกษาอย่างมีระเบียบและมีหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ (scientific methods) (นันทวัน สุชาโต, 2537 หน้า 7)

สินธวะว คามดิษฐ์ ให้ความหมายว่า การวิจัย หมายถึง การศึกษา ค้นคว้าหาความรู้อย่างเป็นขั้นตอนและระบบ โดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ หรือ วิธีแห่งปัญญา เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง และความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือ นำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์และสิ่งแวดล้อม (สินธวะว คามดิษฐ์ 2556 หน้า 1)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ให้ความหมาย การวิจัยว่า การค้นคว้าเพื่อหาข้อมูลอย่างถี่ถ้วนตามหลักวิชา

อ.ดร.รัมภาภัก ฤกษ์วีระวัฒนา

คำถามท้ายบท

1. จงอธิบายความหมายของการวิจัย
2. จงอธิบายว่าการวิจัยกับชีวิตประจำวันมีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร
3. จงอธิบายถึงคุณลักษณะของการวิจัยที่ดีวิธีการทางวิทยาศาสตร์
4. จงอธิบายถึงขั้นตอนที่สำคัญในการวิจัย
5. จงอธิบายถึงจรรยาบรรณนักวิจัย

เอกสารอ้างอิง

มนัส สุวรรณ, (2544). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*. 1st ed. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรีนติ้ง เฮ้าส์.

ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี, (2549). *สถิติเพื่อการวิจัย*. 1st ed. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรรณิ์ แกมเกต, (2551). *วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. 2nd ed. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติไทย. (2542). *รายงานขั้นสุดท้ายการดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ*. 2nd ed. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2558). *การจัดการด้านการตลาดอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว* (2nd ed.). นนทบุรี: หจก.เฟิร์นข้าหลวง พรีนติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

พิชิต ฤทธิจัญญ. (2544). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร.

ยุทธ ไกยวรรณ. (2551). *วิธีวิจัยทางธุรกิจ*. บริษัท พิมพ์ดี จำกัด.

อ.ดร.รัมภาภัก ฤกษ์วิระวัฒนา

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2535). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (4th ed.). กรุงเทพฯ: บริษัท ฟิงเกอร์ปริ้น แอนด์ มีเดีย จำกัด.

ณรงค์ โพธิ์พุกษานันท์. (2550). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (6th ed.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไอเดียสโตร์.

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2546). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (12th ed.). กรุงเทพฯ: บริษัทเฟื่องฟ้า พรินติ้ง จำกัด.

สินธวะวาทิ ความดีษัฐและคณะ. (2556). ระเบียบวิธีการวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ฟุจิชิร็อกซ์.

บทที่ 2

ประเภทของการวิจัยทางด้านท่องเที่ยว

ประเภทของการวิจัยจะมีหลายประเภทเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับมิติที่ใช้ในการแบ่งประเภท เช่น แบ่งตามลักษณะ แบ่งตามวัตถุประสงค์ แบ่งตามวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งตามความมุ่งหมายในการวิจัย แบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูล และแบ่งตามประโยชน์ในการนำผลวิจัยไปใช้

2.1 แบ่งตามลักษณะวิธีการ

ประเภทของการวิจัยแบ่งตามวิธีการแบ่งเป็น 4 ประเภทคือ

2.1.1 การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Research) คือการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องในอดีต โดยการบรรยายและอธิบายเหตุการณ์ในอดีตในเชิงวิเคราะห์ อย่างลึกซึ้งกว้างขวาง และเห็นภาพรวมชัดเจน เช่น การวิจัยเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนไทยในสมัยสุโขทัย การค้นหาข้อมูลหลักฐานก็มีการหาข้อมูลจากหลักฐานทางโบราณคดีที่หลงเหลืออยู่ หรือ จากการบันทึกด้วยภาพหรือตัวหนังสือที่คนในสมัยอดีตบันทึกไว้ ร่วมด้วย

2.1.2 การวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) คือการวิจัยเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน เป็นการวิเคราะห์และพรรณนาหรือบรรยายให้เห็นความเป็นจริงของเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น เช่น การสำรวจความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มาเยี่ยมชมวัดพระแก้วเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกความสะดวกภายในวัด

2.1.3 การวิจัยเชิงวิเคราะห์ (Analytical Research) คือการวิจัยที่ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์หลักฐานที่รวบรวมได้เพื่อแสวงหาคำตอบสำหรับปัญหาวิจัย เป็นการวิจัยที่มีกลุ่มเปรียบเทียบเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ เช่น การวิเคราะห์แนวโน้มนักท่องเที่ยวสัญชาติจีนและ

2.1.4 การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) คือการวิจัยที่ค้นหาความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยมีตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม หรือตัวแปรแทรกซ้อนเข้ามาเกี่ยวข้อง แล้วมีการควบคุมตัวแปรอิสระและสังเกตความเปลี่ยนแปลงของตัวแปร

ตาม เช่น การทดลองวิธีการสื่อสารข้อมูลในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อหารูปแบบที่เหมาะสมที่ทำให้ นักท่องเที่ยวเข้าใจและเพลิดเพลิน

2.2 แบ่งตามวัตถุประสงค์

ประเภทของการวิจัยแบ่งตามวัตถุประสงค์แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

2.2.1 การวิจัยพื้นฐาน (Basic Research) การวิจัยพื้นฐานหมายถึง การวิจัยเพื่อ ค้นหาความจริงของศาสตร์ในสาขาใดสาขาหนึ่ง ความรู้หรือความจริงที่ค้นพบนั้น อาจจะเป็น วิทยาการในระดับลึกซึ้ง เช่น เป็นทฤษฎีหรือกฎเกณฑ์ของศาสตร์ในสาขาใดสาขาหนึ่ง

2.2.2 การวิจัยประยุกต์ (Applied Research) การวิจัยประยุกต์หมายถึง การวิจัยที่นำผลการวิจัยไปใช้ในการแก้ไขปัญหา อย่างเป็นวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือเพื่อใช้เป็นแนวทางในการ ตัดสินใจเพื่อที่จะดำเนินการเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การวิจัยเพื่อลดต้นทุนการผลิต การวิจัยเพื่อ แก้ไขภาวะเงินเฟ้อ การวิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิต

2.3 แบ่งตามวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ประเภทของการวิจัยแบ่งตามวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และ การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)

2.3.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) หมายถึงการวิจัยที่นำ คุณลักษณะของข้อมูลมาวิเคราะห์ซึ่งการวิเคราะห์อาจไม่ต้องใช้สถิติในการวิเคราะห์ แต่ใช้การ บรรยายบอกลักษณะข้อมูลมากกว่าการนำเสนอในรูปตัวเลข การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการหา รายละเอียดต่างๆ ของกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษา

2.3.2. การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) หมายถึง การวิจัยที่นำ ข้อมูลที่เป็นตัวเลขมาเป็นหลักฐานยืนยันความถูกต้องของข้อค้นพบและข้อสรุปต่างๆ ของเรื่อง ที่ทำการศึกษา โดยใช้ความรู้ทางสถิติในการวิเคราะห์

คำถามท้ายบท

1. จงอธิบายประเภทต่างๆของการวิจัยด้านท่องเที่ยว
2. จงอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพกับการวิจัยเชิงปริมาณ

เอกสารอ้างอิง

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ , (2549). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. 9th ed. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.

วรรณิ์ แกมเกตุ, (2551). *วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. 2nd ed. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .

วัลลภ ลำพาย, (2547). *เทคนิควิจัยทางสังคมศาสตร์*. 1st ed. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วัชรภาพร เชนสุวรรณ. (n.d.). การวิจัยฐานชุมชน(Community-Based Research). Retrieved January 1, 2558, from www.navy.mith/nnc/PDF/493_5.pdf

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2546). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์* (12th ed.). กรุงเทพฯ: บริษัทเฟื่องฟ้า พรินติ้ง จำกัด.

อเนก ชิตเกษรและพรพรรณชู ไชยปิ่นชนะ. (n.d.). การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม. Retrieved January 1, 2558, from <http://business.payap.ac.th/ba-km/km การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม.pdf>

วรรณญา ภัทรสุข. (2545). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์* (pp. 9-11). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บทที่ 6

ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง

ในบทนี้จะกล่าวถึงประชากรและการสุ่มตัวอย่าง การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยจำเป็นต้องเลือกการสุ่มและขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ถูกต้องเพื่อความน่าเชื่อถือของผลการวิจัยที่ได้

6.1 ความหมายของประชากร

ประชากร (Population) หมายถึง กลุ่มของสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่ผู้วิจัยสนใจ ที่จะศึกษาหาคำตอบ อาจจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ได้ เช่น การศึกษาความพึงพอใจและทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มาเยี่ยมชมวัดพระแก้ว ประชากรคือ นักท่องเที่ยวทุกคนที่มาเยี่ยมชมวัดพระแก้ว

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) หมายถึง กลุ่มของสิ่งต่างๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มประชากรที่ผู้วิจัยสนใจและกลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาสามารถนำไปคาดประมาณหรือสรุปถึงคุณลักษณะของประชากร

การสุ่มตัวอย่าง (Sampling) หมายถึง กระบวนการเลือก “ตัวอย่าง” จาก “ประชากร” เพื่อให้ กลุ่มตัวอย่างเป็นตัวแทนของประชากรในการให้ข้อมูล และสามารถนำข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง เป็นข้อมูลอ้างอิงสู่ประชากรได้อย่างสมเหตุสมผลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงภายนอกที่สูงขึ้น (ปาริชาติ สถาปิตานนท์.2546:131อ้างใน ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และ สังคมศาสตร์: 159)

การสุ่มตัวอย่างจึงจำเป็นสำหรับนักวิจัยที่ต้องเรียนรู้ วิธีการได้มาของกลุ่มตัวอย่างจากประชากรที่มีความเป็น ตัวแทนที่ดี โดยในการดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจะมีวิธีการสุ่มที่หลากหลายและนักวิจัยต้องสามารถนำมาใช้ให้ สอดคล้องกับ คุณลักษณะของประชากร

6.2 วิธีการสุ่มตัวอย่าง

วิธีการสุ่มตัวอย่างมี 2 วิธี ใหญ่ๆ คือ

6.2.1 การสุ่มแบบอาศัยความน่าจะเป็น (Probability Sampling)

6.2.2 การสุ่มแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Non-probability Sampling)

6.2.1 การสุ่มแบบอาศัยความน่าจะเป็น (Probability Sampling)

เป็นการสุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิจัยเชิงสำรวจที่สามารถกำหนดขอบเขตประชากรได้แน่นอนสามารถทำทะเบียนสมาชิกของประชากรได้ชัดเจน(ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี 2549: 41)สามารถแบ่งได้เป็น 5 วิธี

- 1) การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)
- 2) การสุ่มอย่างเป็นระบบ (Systematic Random Sampling)
- 3) การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)
- 4) การสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster (Area) Random Sampling)
- 5) การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - Stage Sampling)

1) การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

การสุ่มอย่างง่ายเป็นวิธีที่ประชากรแต่ละหน่วยมีโอกาสถูกสุ่มมาเป็นกลุ่มตัวอย่างเท่า ๆ กัน

วิธีจับสลาก (สำหรับประชากรที่ไม่ใหญ่มากนัก)เช่นสุ่มตัวอย่าง 25 คน จากนักท่องเที่ยว ทั้งหมด 500 คนทำได้โดยกำหนดหมายเลข ของนักท่องเที่ยว 500คน เริ่มจาก 0-499 ใส่ฉลากหมายเลขทั้งหมด ในกล่อง แล้ว สุ่มหยิบมาครั้งละ 1 ใบ แล้วใส่ฉลากคืนลงไป ทำไปจนครบ 25 หมายเลข

คำถามท้ายบท

1. จงอธิบายความหมายของประชากร กลุ่มตัวอย่าง และ การสุ่มตัวอย่าง
2. จงอธิบายวิธีการสุ่มตัวอย่างทั้งแบบใช้ความน่าจะเป็นและไม่ใช้ความน่าจะเป็น
3. จงอธิบายถึงวิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

เอกสารอ้างอิง

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2554). *สถิติสำหรับงานวิจัย* (6th ed.). กรุงเทพฯ: บริษัท ธรรมสารจำกัด.

ชูศรี วงศ์รัตนะ, (2550). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. 10th ed. กรุงเทพฯ: บริษัท ไทเนรมิต กิจ อินเตอร์ โปรดักส์ จำกัด.

มารยาท โยทองยศและปราณี สวัสดิ์ธรรมพ์. (n.d.). Retrieved from <http://research.bu.ac.th/knowledge/kn46/Samplesize.pdf>

ยุทธ ไกยวรรณ , (2551). *การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม*. 1st ed. กรุงเทพฯ: บริษัท พิมพ์ดี จำกัด.

ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี, (2549). *สถิติเพื่อการวิจัย*. 1st ed. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

บทที่ 8

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลและเครื่องมือในการวิจัยทางด้านท่องเที่ยว

ผู้วิจัยควรมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลและเครื่องมือเพื่อความแม่นยำในการออกแบบเครื่องมือในการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างถูกต้อง

8.1 ข้อมูล (Data)

ข้อมูลคือข้อเท็จจริง โดยอาจอยู่ในรูปที่เป็นตัวเลขหรือข้อความตัวอักษร ซึ่งเป็นความจริง และข้อมูลบางอย่างสามารถวัดค่าได้ เช่น งบประมาณที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในปี 2557 ร้อยละของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติแต่ละสัญชาติ จำนวนของโรงแรมในกรุงเทพฯที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวจำนวน 500 คนขึ้นไป

8.2 ประเภทของข้อมูล

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) คือข้อมูลที่รวบรวมมาจากผู้ให้ข้อมูลโดยตรง มาจากแหล่งต้นต่อหรือแหล่งกำเนิด ซึ่งยังไม่มีผู้ใดรวบรวมข้อมูลนี้มาก่อน เช่น สัมภาษณ์ วัด สังเกต สัมภาษณ์

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) คือข้อมูลที่นำมาจากแหล่งที่มีผู้อื่นรวบรวมไว้ก่อนแล้ว เช่น รายงานประจำปีของธนาคาร ทะเบียนประวัติ ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลประเภทนี้มาใช้เพราะมีผู้รวบรวมไว้แล้ว

ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative data) คือ ข้อมูลที่สามารถวัดค่าเป็นตัวเลข สามารถนำมาใช้เปรียบเทียบขนาดได้แน่นอน เช่น คะแนนสอบ อายุ น้ำหนัก จำนวนนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อวันที่มาวัดโพธิ์ เท่ากับ 400 คน

ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative data) คือข้อมูลที่ไม่สามารถวัดค่าเป็นตัวเลขได้ เช่น เพศ สถานภาพ ประเทศ ศาสนา หรือ ระดับความพึงพอใจ ระดับความคิดเห็น สำหรับระดับความ

คิดเห็นซึ่งตัวเลขที่ใช้แทนเป็นเพียงค่าสมมุติ แทนระดับความคิดเห็น เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่มีความคิดเห็น ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง แทนด้วย 5 4 3 2 และ 1 ตามลำดับ

8.3 ขั้นตอนของการรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลสามารถแบ่งเป็นขั้นตอนได้ 6 ขั้นตอน

1. การกำหนดข้อมูลและตัวชี้วัด ข้อมูลที่เก็บมีอะไรบ้าง มีอะไรเป็นตัวชี้วัดข้อมูลซึ่งดูได้จากวัตถุประสงค์ สมมติฐาน ขอบเขตในการศึกษา
2. กำหนดแหล่งข้อมูล จะเก็บข้อมูลจากที่ใด จากใคร สุ่มตัวอย่างมากเพียงพอไหม
3. เลือกวิธีการเก็บข้อมูล จะเก็บด้วยวิธีการใดจึงจะได้ข้อมูลที่มีประสิทธิภาพสูงสุด
4. สร้างหรือหาเครื่องมือ ถ้ามีเครื่องมือของผู้อื่นที่ดีเราสามารถนำมาปรับใช้ได้ ถ้ายังไม่มีต้องสร้างเครื่องมือตามแนวคิดและทฤษฎีที่สนับสนุน
5. ทดลองใช้เครื่องมือ นำเครื่องมือที่ได้ไปทดลองใช้เพื่อทดสอบว่ามีคุณภาพใช้จริงได้ไหม
6. ออกเก็บข้อมูลจริง(บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ 2549:6)

8.4 การแบ่งกลุ่มการวัดของตัวแปร

จากบทที่ 4 เราได้เรียนเกี่ยวกับระดับการวัดของข้อมูลหรือตัวแปรมาแล้วซึ่งจะมี อยู่ 4 ระดับดังนี้

1. การวัดระดับนามมาตรา (Nominal Scale)
2. การวัดระดับอันดับมาตรา (Ordinal Scale)
3. การวัดระดับช่วงมาตรา (IntervalScale)
4. การวัดระดับอัตราส่วนมาตรา (Ratio Scale)

ในบทนี้เราสามารถ แบ่งกลุ่มการวัดของตัวแปรได้ดังนี้

คำถามท้ายบท

1. จงอธิบายถึงข้อมูลคืออะไรและประเภทของข้อมูล
2. จงอธิบายขั้นตอนของการรวบรวมข้อมูล
3. จงอธิบายถึงการจัดการข้อมูล
4. จงทดสอบเครื่องมือ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC

เอกสารอ้างอิง

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. (n.d.). Retrieved January 1, 2558, from www.udru.ac.th/website/attachments/elearning/01/10.pdf

นภาพรณันท์ จันทร์ศัพท์และคณะ. (2550). *วิธีการวิจัยเบื้องต้น* (8th ed.). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, (2549). *เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย*. 6th ed. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.

มนัส สุวรรณ, (2544). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*. 1st ed. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พริ้นติ้ง เฮ้าส์.

วรัญญา ภัทรรุข. (2545). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์* (pp. 9-11). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อนุรักษ์ ไชติติก. *การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์*

บทที่ 9

การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ

สถิติ เป็นเทคนิควิธีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยโดยตรง ผู้วิจัยสามารถนำสถิติมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล บรรยายลักษณะของข้อมูล และสรุปอ้างอิงจากกลุ่มตัวอย่างไปยังลักษณะของประชากร นักวิจัยจึงจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานทางสถิติ เพื่อใช้ในการออกแบบข้อมูล วิเคราะห์ และสรุปข้อมูล

9.1 ประเภทของสถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย

ส่วนใหญ่แล้วสถิติที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภท (เอกสารประกอบการสอนนี้จะอธิบายรายละเอียดของสถิติบรรยายเป็นหลักเท่านั้น)

1 สถิติบรรยาย (Descriptive Statistics) เป็นสถิติที่ศึกษาหาค่าตอบเชิงตัวเลข เพื่อบรรยายลักษณะของข้อมูล โดยสถิติประเภทนี้ไม่สามารถนำไปอ้างอิงยังประชากรได้ เป็นสถิติที่บอกลักษณะของข้อมูลเท่านั้น เช่น การแจกแจงความถี่ ร้อยละ สัดส่วน อัตราส่วน เปอร์เซ็นไทล์ การหาค่าเฉลี่ย การวัดการกระจาย การวัดการแจกแจง เช่น ความโด่ง ความเบ้

2 สถิติอ้างอิง (Inferential Statistics) เป็นที่ศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเพื่อประมาณค่าคคะเน เปรียบเทียบ หาความสัมพันธ์ แล้วนำไปอ้างอิงและสรุปไปยังประชากรเป้าหมาย ซึ่งสถิติที่ใช้สรุปอ้างอิงนั้นจะเกี่ยวข้องกับ ทฤษฎีความน่าจะเป็นและการสุ่มตัวอย่าง การประมาณค่าของประชากร การทดสอบสมมติฐาน (ศิริชัย กาญจนวาสี 2547: 5)

9.2 สถิติพรรณนาหรือบรรยาย (Descriptive Statistics)

สถิติพรรณนาส่วนใหญ่เป็นสถิติที่ใช้กับตัวแปรตัวเดียว (Univariate Statistics) มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้สรุปให้เห็นสภาพของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นอย่างไร (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2546: 416) สถิติตัวแปรตัวเดียว สามารถใช้กับ

- ตัวแปรประเภทกลุ่ม
- ตัวแปรประเภท อันดับ

- ตัวแปรประเภทช่วง
- ตัวแปรประเภทอัตราส่วน

การแจกแจงความถี่ คือการย่อ การย่อข้อมูลที่มีมากให้เป็น กลุ่ม เป็นรายการ และผลจากการแจกแจงความถี่สามารถนำเสนอในรูปแบบที่เข้าใจได้ง่าย เช่น ข้อความบรรยาย ตาราง กราฟ แผนภูมิใช้ได้กับตัวแปรประเภทกลุ่มตัวแปรประเภท อันดับตัวแปรประเภทช่วง

การแจกแจงความถี่(Frequency Distribution)

จำนวนร้อยละของนักศึกษาสาขาการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปี	จำนวน	ร้อยละ
1	250	32
2	200	26
3	175	23
4	145	19
รวม	770	100

ตัวอย่างการอ่าน คือ นักศึกษาสาขาการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามชั้นปีพบว่าส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่1 (ร้อยละ32) รองลงมาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่2(ร้อยละ26)และ ชั้นปีที่3 (ร้อยละ23)ตามลำดับ และมีเพียงร้อยละ19เป็นชั้นปีที่4

คำถามท้ายบท

1. จงอธิบายประเภทของสถิติที่ใช้ในการวิจัย
2. จงอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างสถิติพรรณนาหรือบรรยายกับสถิติอ้างอิง
3. ชุดข้อมูล 1, 5, 6, 4, 3, 3, 2 จงหา พิสัย มัธยฐาน ฐานนิยม ค่าเฉลี่ย
4. จงหาค่าร้อยละของแต่ละวัด จากตารางด้านล่าง

สถานที่	จำนวนนักท่องเที่ยว
วัดอรุณ	250

วัดพระแก้ว	200
วัดราชาธิวาส	175

เอกสารอ้างอิง

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2554). *สถิติสำหรับงานวิจัย* (6th ed.). กรุงเทพฯ: บริษัท ธรรมสารจำกัด.

ยุทธ ไถยวรรณ , (2551). *การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม*. 1st ed. กรุงเทพฯ: บริษัท พิมพ์ดี จำกัด.

ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี, (2549). *สถิติเพื่อการวิจัย*. 1st ed. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วัฒนา สุนทรชัย. (2542). *เรียนสถิติด้วย spss ภาคสถิติอิงพารามิเตอร์*. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี จำกัด.

ศุภวัฒน์กร วงศ์ธนุและคณะ, (2550). *สถิติพื้นฐานเพื่องานวิจัยท้องถิ่น* . 1st ed. กรุงเทพฯ: ธรรมมลการพิมพ์.

ศิริชัย กาญจนวาสี, (2547). *สถิติประยุกต์สำหรับงานวิจัย*. 1st ed. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2546). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์* (12th ed.). กรุงเทพฯ: บริษัทเฟื่องฟ้า Printing จำกัด.

บทที่ 10

การอ้างอิงและการจัดทำบรรณานุกรม การเขียนและการเสนอรายงาน ผลการวิจัย

ในการค้นคว้าและเรียบเรียงงานวิจัยจะต้องมีการอ้างอิงเอกสารเพื่อการยืนยันและแสดงหลักฐานของการค้นคว้าวิจัยการอ้างอิงในที่นี้หมายถึงการอ้างอิงในเนื้อความเพื่อระบุที่มาของความรู้ที่ใช้ในการวิจัยกำหนดให้ใช้การอ้างอิงแบบนามปีเพื่อสะดวกแก่ผู้วิจัยในการอ้างอิงและให้เป็นแนวทางเดียวกันตลอดทั้งเล่ม

10.1 ประโยชน์ของการมีอ้างอิง

10.1.1 เพื่อแสดงให้เห็นถึงองค์ความรู้ที่ผู้อ้างอิงได้ใช้เป็นพื้นฐานในงานของตน การอ้างอิงจะเป็นที่ยอมรับว่า ผู้เขียนไม่ได้ขโมยความคิดของผู้อื่นและเป็นการเคารพกับงานของผู้อื่น

10.1.2 เพื่อทำให้ผู้วิจัยคนอื่นๆ สามารถหำร่องรอยกลับไปยังแหล่งข้อมูลที่อ้างอิงและทำให้เขาได้สารนิเทศเพิ่มเติมเพื่อใช้ในการค้นคว้าต่อไป

10.2. แนวทางการเขียนรายการอ้างอิง

การเขียนให้ระบุชื่อ – นามสกุลผู้แต่งตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) ปีที่พิมพ์เครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:) และเลขหน้าที่อ้างอิงดังนี้

(ชื่อผู้แต่ง, ปีที่พิมพ์ : หน้าที่อ้างถึง) ตัวอย่าง (ยุทธ ไกยวรรณ, 2548 : 24)

ถ้าเอกสารที่อ้างถึงไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งแต่เป็นเอกสารออกในนามสถาบันหรือหน่วยงานให้ระบุชื่อผู้แต่งเป็นชื่อสถาบันหรือหน่วยงานให้เขียนอ้างอิงหน่วยงานระดับสูงมาก่อนและถ้าสถาบันเป็นหน่วยงานของรัฐให้ขึ้นต้นด้วยหน่วยงานระดับกรมระดับกองรองลงมา

ตัวอย่าง (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์คณะบัณฑิตวิทยาลัย, 2549 : 12-23)

ถ้าเอกสารที่อ้างถึงไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งแต่มีชื่อบรรณาธิการผู้รวบรวมหรือผู้วิจารณ์ให้ระบุชื่อเหล่านี้
แทน ตัวอย่าง (จาด ใจดี, ผู้รวบรวม. 25507 : 37)

ถ้าเอกสารที่อ้างถึงไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งให้ระบุชื่อเรื่องหรือหนังสือแทน

ตัวอย่าง (การท่องเที่ยวทหราชอาณาจักร, 2545 : 164)

ถ้าอ้างอิงเอกสารหลายเรื่องพร้อมๆกันให้เขียนอ้างอิงตามลำดับปีที่พิมพ์ให้ระบุชื่อผู้แต่งเรียง
ตามลำดับอักษรต้นด้วยเครื่องหมายอัฒภาค (;)

ตัวอย่าง (ยุทธ ไถยวรรณ, 2551 : 39-48 ; จวน เกษมศรีและพิมล วงศาจารย์, 2549 : 120-
125)

ถ้าเอกสารที่อ้างอิงไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ให้ระบุคำว่า “n.d.” หรือ “ม.ป.ป.” แทนปีที่พิมพ์

ตัวอย่าง (จาด ใจดี, ม.ป.ป. : 23-47)

2.วิธีการเขียนนามผู้แต่ง

กรณีผู้แต่งเป็นคนธรรมดาไม่ต้องใส่คำนำหน้าชื่อโดยถ้าเป็นคนไทยให้ใส่ชื่อและชื่อสกุลถ้าเป็นชาว
ต่างประเทศให้ใส่เฉพาะชื่อสกุลเท่านั้น

ตัวอย่าง (ยุทธ ไถยวรรณ, 2548 :128-132)

(Brotherton, 2008 : 123)

กรณีผู้แต่งมีฐานันดรศักดิ์หรือบรรดาศักดิ์ให้ลงพระนามราชทินนามคั่นด้วยเครื่องหมายจุลภาค
แล้วจึงลงสกุลยศกับตำแหน่งหรือบรรดาศักดิ์

ตัวอย่าง (อนุমানราชธน, พระยา.2505,1-2)

กรณีผู้แต่งมียศทางทหารตำรวจหรือมีตำแหน่งทางวิชาการหรือมีคำเรียกทางวิชาชีพเช่น
นายแพทย์ทันตแพทย์ไม่ต้องใส่ยศหรือตำแหน่งทางวิชาการหรือคำเรียกทางวิชาชีพนั้นๆ

ตัวอย่าง (ประยุทธ์ จันทร์โอชา, 2545 : 256)

กรณีผู้แต่งใช้นามแฝงให้ระบุนามแฝงหรือชื่อผู้แต่ง (ถ้ามี) ตามที่ปรากฏในหน้าปกของหนังสือนั้น

ตัวอย่าง(ก. สุรางคนางค์, 2534: 26-35) (กัณหา เคียงศิริ, 2534 : 26-35)

กรณีหนังสือแปลให้ลงชื่อผู้แต่งเดิมพร้อมระบุว่าเป็นงานแปลถ้าไม่ทราบชื่อผู้แต่งจึง

ระบุชื่อผู้แปล

ตัวอย่าง (สมยศ นาวิกการ, ผู้แปล, 2526 : 10)

คำถามท้ายบท

1. จงอธิบายประโยชน์ของการมีอ้างอิง
2. จงเขียนรายการอ้างอิงและบรรณานุกรม

เอกสารอ้างอิง

ยุทธ ไถยวรรณ , (2551). *การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม*. 1st ed. กรุงเทพฯ: บริษัท พิมพ์ดี จำกัด.

วรรณิ แกมเกตุ, (2551). *วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. 2nd ed. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .

วีรยา ภัทรอาชาชัย. (2539). *หลักการวิจัยเบื้องต้น* (3rd ed.). กรุงเทพฯ: บริษัท อินเทอร์เน็ต-เทคพรีนติ้ง จำกัด.

วันทิพย์ สิ้นสูงสุด, (2549). *การทบทวนวรรณกรรมและกรอบแนวคิดการวิจัย*. 1st ed.

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ช้างศึกวิชาการ.

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

หลังจากการรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือการวิจัยและทำการกำหนดรหัสและลงรหัสของของตัวแปรแต่ละตัวแล้ว ขั้นตอนนี้คือการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปช่วยให้ผู้วิจัยจัดการและวิเคราะห์ข้อมูลที่มีเป็นจำนวนมากได้โดยเฉพาะงานวิจัยที่มีหลายตัวแปรในแบบสอบถาม ในบทนี้จะกล่าวถึงขั้นตอนการบันทึกข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS(Statistical Package for the Social Sciences) โดยสามารถดาวน์โหลดโปรแกรม SPSS Statistics จากบริษัท IBM เพื่อทดลองใช้การวิเคราะห์สถิติพรรณนาและสถิติอ้างอิง

10.1 การบันทึกข้อมูล

ก่อนที่จะบันทึกข้อมูลในโปรแกรมสำเร็จรูป ผู้วิจัยควรทำการลงเลขที่ในแบบสอบถามเนื่องจากในกรณีที่มีแบบสอบถามเป็นร้อยเป็นพันชุด ถ้าหากภายหลังพบว่ามี การบันทึกข้อมูลผิดพลาดผู้วิจัยสามารถกลับมาตรวจทานในชุดที่เป็นปัญหาได้ถูกต้อง โดยการลงเลขที่แบบสอบถามจะเริ่มที่ 1 และจำนวนหลักของเลขที่แบบสอบถามจะเท่ากับจำนวนขนาดตัวอย่างหรือแบบสอบถามที่ได้รับกลับมา เช่น ขนาดตัวอย่าง 400 จึงควรกำหนดไว้ 3 หลัก ดังนั้นแบบสอบถามชุดที่ 1 จะมีเลขที่แบบสอบถาม 001(กัลยา วานิชย์บัญชา,2555:35) การตั้งเลขที่ของแบบสอบถามและการป้อนเลขที่หรือชุดของแบบสอบถามจะทำให้ผู้วิจัยค้นหาแบบสอบถามได้ง่ายในกรณีที่ผู้วิจัย สัมภาษณ์ข้อมูลหรือไม่ได้คีย์ข้อมูลช่องใดช่องหนึ่ง แล้วมาพบภายหลังจากป้อนข้อมูลหมดแล้วว่าเป็นข้อมูลไม่ครบ

เลขที่/ชุดที่

001

แบบสอบถามการพัฒนากลยุทธ์การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ตลادن้าและเส้นทางท่องเที่ยวทางน้ำ
ในเขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ

คำชี้แจง แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 สำนวนโอกาสการมาเที่ยวซ้ำที่ตลาดน้ำในเขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หน้าคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริง)

1. เพศ 1. หญิง 2. ชาย

2. อายุ 1. ต่ำกว่า 20 ปี 2. 20-30 ปี 31-40 ปี 41-50 ปี
 5. 51 ปีขึ้นไป

3. การศึกษา 1. มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า 2. อนุปริญญาหรือเทียบเท่า

3.ปริญญาตรี 4. สูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ 1. นักศึกษา 2. ข้าราชการ 3. พนักงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ

4. ลูกจ้าง 5. ธุรกิจส่วนตัว 6. อื่นๆ.....

5. จำนวนครั้งที่เดินทางมาเยี่ยมชม ตลาดน้ำแห่งนี้

1. ครั้งแรก 2. 2-3 ครั้ง 3. 4-5 ครั้ง 4. 6 ครั้งขึ้นไป

6. ท่านพักที่ใด 1. บ้านของท่านหรือบ้านญาติภายในกรุงเทพฯ

2. โฮมสเตย์/รีสอร์ท/โรงแรม ภายในกรุงเทพฯ 3. โฮมสเตย์/

รีสอร์ท/โรงแรม จังหวัด..... 4. อื่นๆ โปรด ระบุ.....

4. บ้านของท่าน..... บ้านญาติ จังหวัด..... 5. อื่นๆ โปรด ระบุ.....

ตอนที่ 2สำรวจโอกาสการมาเที่ยวซ้ำที่ตลาดน้ำบางน้อย

7. จากสภาพโดยรวมในปัจจุบันของตลาดน้ำที่ท่านเยี่ยมชมอยู่ขณะนี้ ท่านคิดว่าท่านจะมาเที่ยวซ้ำไหม

1. มา 2. ไม่มา 3. ไม่แน่ใจ

8. การมี ตำรับอาหารจากวัตถุดิบ ในพื้นที่ เช่น ไอศกรีมแก้วมังกร ไอศกรีมกล้วย ไอศกรีมมะพูด ผักทอดสูญญากาศ แยมมะพูด สามารถทำให้ท่านอยากกลับมาตลาดน้ำแห่งนี้อีก

1. มา 2. ไม่มา 3. ไม่แน่ใจ

9. การมีที่พักแบบโฮมสเตย์ที่สอดคล้องกับวิถีท้องถิ่น เขตตลิ่งชัน สามารถทำให้ท่านอยากกลับมาตลาดน้ำแห่งนี้อีก

1. มา 2. ไม่มา 3. ไม่แน่ใจ

10. การมี สื่อวีดิทัศน์และสื่อออนไลน์เพื่อส่งเสริมการตลาด สามารถทำให้ท่านอยากกลับมาตลาดน้ำแห่งนี้อีก

1. มา 2. ไม่มา 3. ไม่แน่ใจ

11. ท่านสนใจเส้นทางน้ำไหว้พระ 9 วัดในเขตตลิ่งชัน(ตามภาพด้านล่าง)หรือไม่ 1.วัดโพธิ์(ตลิ่งชัน) 2. วัดจำปา 3.วัดกระจิง 4. วัดทอง 5. วัดสมรโกฏิ 6. วัดมณฑป 7.วัดช่างเหล็ก 8.วัดตลิ่งชัน 9.วัดมะกอก

1. สนใจ 2. ไม่สนใจ 3. ไม่แน่ใจ

12. การมี ไกด์บุ๊ก แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ โดยเฉพาะเส้นทางท่องเที่ยวทางน้ำ 9 วัดในเขตตลิ่งชัน(ตามภาพด้านล่าง) วัดโพธิ์(ตลิ่งชัน) วัดจำปา วัดกระจิง วัดทอง วัดสมรโกฏิ วัดมณฑป วัดช่างเหล็ก วัดตลิ่งชัน วัดมะกอก สามารถทำให้ท่านอยากกลับมาตลาดน้ำแห่งนี้อีก

1. มา 2. ไม่มา 3. ไม่แน่ใจ

13. การมีแผนที่แนะนำสถานที่ท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวก ต่างๆ ในสถานที่ท่องเที่ยวในเขต
ตลิ่งชัน สามารถทำให้ท่านอยากกลับมาตลาดน้ำแห่งนี้อีก

1. มา 2. ไม่มา 3. ไม่แน่ใจ

14. การมีจิตสำนึกอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิตชุมชนริมน้ำ ของชาวบ้านในเขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ
สามารถทำให้ท่านอยากกลับมาตลาดน้ำแห่งนี้อีก

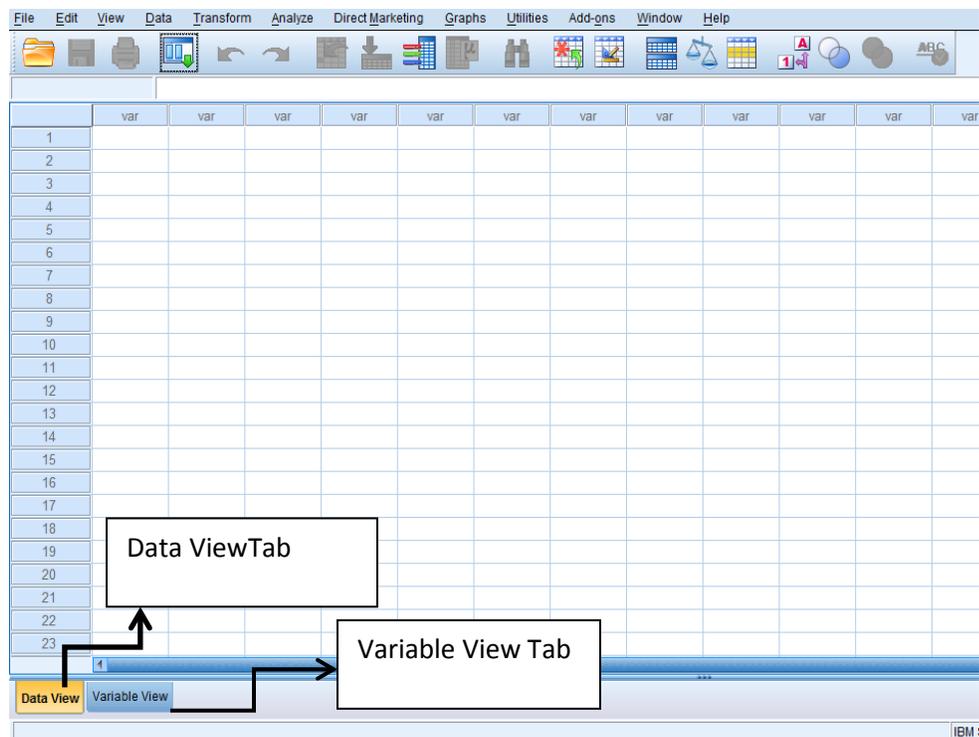
1. มา 2. ไม่มา 3. ไม่แน่ใจ

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับตลาดน้ำที่ท่านกำลังเยี่ยม

ชม.....
.....
.....

จากบทที่ 8 สถิติบรรยายหรือพรรณนาประกอบด้วย การแจกแจงความถี่ ร้อยละ สัดส่วน
อัตราส่วน การวัดการกระจาย ผู้วิจัยควรเลือกการใช้สถิติให้ถูกต้องเพื่อการบันทึกและวิเคราะห์ข้อมูล
ในโปรแกรมสำเร็จรูปได้อย่างถูกต้องจากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามด้านบนข้อมูลจะเป็นระดับนาม
มาตรา สามารถใช้การหาค่าร้อยละ(เปอร์เซ็นต์) ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตารางแจกแจง
ความถี่

ขั้นตอนที่ 1 การบันทึกข้อมูล ประกอบด้วย การสร้างเพิ่มข้อมูล การบันทึกข้อมูล

รูปที่ 10.1 การสร้างแฟ้มข้อมูล

ผู้วิจัยจะต้องนำตัวแปรในแบบสอบถามมาใส่โปรแกรมสำเร็จรูปตามรหัสที่ลงไว้ในแบบสอบถาม เมื่อเปิดโปรแกรมสำเร็จรูปSPSS for window เจอหน้าจอแล้วจะพบ Data ViewTab(ตามรูปที่10.1)ซึ่งเอาไว้บันทึกข้อมูลในแต่ละชุดแบบสอบถามและVariable View